

Vissza a gyökerekhez, vissza az imához

Egyházunk vezetői a 2017-es év vezérgondolatának a következő címet adták: **Vissza a gyökerekhez!** Tudatosan választották ezt célul a reformáció 500. jubileumi évében. Most minden egyházban országszerte napirenden vannak a visszaemlékezések, megemlékezések, amelyek méltatják a reformációban jeleskedő elődeink nemes törekvéseit az egyházi élet fellendítésére, a bibliai igazságok újra felfedezésére.

A kérdés bennem: Elég-e csupán a megemlékezés? Hoz-e valami változást a „szent nosztalgia”? Amikor kimondom ezt: „*vissza a gyökerekhez*”, akkor nem tudom nem hozzátenni: „*vissza az imához*”! A pünkösdiek az egész világon az identitásukat az apostolok korától, az ősgyülekezettől eredeztetik. Ez azt is jelenti, hogy az egyháztörténelemben kontinuisnak tartják magukat az ősgyülekezethez való kapcsolódásában.

A GYÜLEKEZET születése pünkösdkor történt, amikor a Szentlélek kiáradt arra a 120 fős csoportra, akik Jézusnak engedelmeskedve együtt imádkoztak, várva az ígéretre. Az események felgyorsultak. Péter pünkösdi igehirdetése nyomán 3 000 ember megtért, majd nemsokára újabb ezrek, s kis idő múlva már **tízezer** fős volt a Jeruzsálemi Gyülekezet. Az erről szóló leghitelesebb könyv az Apostolok Cselekedetei képet ad nekünk az apostolok gyakorlatáról. Az apostolok imádkozó emberek voltak. Jó példát mutattak, ami meg is fogant a megtért és újjászületett hívőkben. Amikor Pétert és Jánost bebörtönözték a hitükért, majd megfenyegették, akkor a hívőknek, a gyülekezetnek teljesen egyértelmű volt, hogy mit kell tenniük. Így tanúskodik erről az Ige: *„Ezek pedig mikor hallották, egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat az Istenhez...”* (Ap. csel. 4,24) *„És minekutána könyörögtek, megmozdult a hely, ahol egybegyűltek; és beteltek mindnyájan Szent Lélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólták.”* (Ap. csel. 4,31). A szentíró megjegyzi, hogy a gyülekezethez tartozók miben voltak foglalatosak. Tanulmányozták az Igét, gyakorolták a közösséget és az úrvacsorát, valamint aktívak voltak az imádkozásban. (Ap. csel. 2,42) Ezt a gyakorlatukat sok-sok időn keresztül megtartották.

Amikor a mai pünkösdi mozgalom elindult, feljegyezték, hogy az, **imádságban született!** A Magyar Pünkösdi Egyház első vezetőiről is megállapítást nyert, hogy imádkozó emberek voltak. Az alakuló gyülekezetekben is buzgó ima folyt, amit olykor még a szomszédok is hallottak. A korai közösségnek egyik jellemzője volt a nagyon hatékony imaélet, ami sok helyen gyógyulásokban, szabadulásokban, csodákban, Szentlélekkel való beteljesedésekben, megváltozott életek sokaságában igazolódott vissza. Lehetne folytatni a sort, de lehet, hogy a nosztalgia területére tévednénk újfent.

Vissza a gyökerekhez, vissza az imához! Bizonytal szeretnénk változást, megújulást mindannyian. Amennyiben ezt komolyan gondoljuk, akkor tudomásul kell vennünk, hogy az **imádság** nem kikerülhető, és több mint egy lehetséges opció. Én úgy gondolom, hogy csak ott van igazi imaélet, ahol a tagoknak van egyéni imaélete is. A meghirdetett imanapokra vagy gyülekezeti imaalkalmakra csak azok fognak eljönni, akiknek van imaéletük, akik ismerik és tapasztalják az ima erejét, áldását,

örömét, és természetesen annak felelősségét is. Csak az tudja meghallani az Úr hangját, csak ahhoz tud szólni az Úr, aki „beszélő” viszonyban van Vele, aki időt tölt imában az Úr előtt. Csak az tud másokért hatékonyan imádkozni, aki gyakorlott az imában, és nyitott a Szentlélek vezetésére. Ehhez viszont szükséges a folyamatos megújulás, ami ima nélkül nem lehetséges. Adott tehát az út, **vissza az ima gyökereihez!** Az Úr Igéje is lépten-nyomon az imádságra hívja Isten népét. Meg fogjuk-e hallani ezt a hívást? Engedelmeskedni fogunk-e ennek a hívásnak?

Hadd említsek itt egy személyes megszólítottaságot. A múlt évben szentföldi utunk második napján Názáretben az Angyali Üdvözlés templomában csendesen elmélkedtem a názáreti eseményeken, amikor harsányan, szinte bántóan megszólalt a műezzin hangja. (Názáretben nagyszámú arab muzulmán él.) Az Úr ott, és akkor a következőt hozta elém: *„A keresztények nagy része milyen nehezen hallja meg az imádságra hívó szót. A muzulmánok ezt jó hangosan teszik, és a nép komolyan veszi, és gyakorolja magát az imádságban. De jó lenne, ha a hívők is komolyabban vennék az imát!”* Az, Országos Imacsoport Hálózat is fennállása óta folyamatosan hívja újra és újra az Úr népét imára és megújulásra. Sajnos még mindig kevesen vannak, akik meghallják, pedig vissza kell térnünk az ima gyökereihez, mert az imádságból nő ki minden.

Így gondolta ezt Charles Gaudison Finney a 19. század egyik nagy hatású ébredési szolgálója is: *„...a hívőknek fel kell ébredniük és ébredésért kell imádkozniuk. A pokol sem akadályozhatja meg az ébredést, ha Isten gyermekei az Úrhoz alázkodnak imádságban, szent élettel.”*

Charles Haddon Spurgeon tapasztalata pedig ez: *„Az imádság kulcsával kinyithatod a mennyet”.*

Arra kérek mindenkit, hogy őszintén vizsgálja meg a saját imaéletét, vagy ima nélküli életét. Az a szívem vágya, hogy legyen mindnyájunké az a megtapasztalás, amiről Spurgeon beszélt. Nyíljon meg a menny minden hívő felett, minden család felett, minden gyülekezet felett! Az Úr nem változott, próbáljuk meg Őt! Ő már régóta vár bennünket, hogy mikor megyünk már Hozzá közelebb. Ne várjunk, menjünk!

Nyeste Ferenc